

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 39166-10-19 עיריית תל-אביב נ' עולה ואח'

לפני כבוד השופטת שרון הינדה

התובעת: עיריית תל-אביב

נגד

הנתבעים: 1. עמותת קול עולה
2. אלכסנדר טבק
3. סבטלנה אייזנשטדש

פסק דין

1. לפניי תביעה כספית לתשלום סך של 39,495.46 ₪ בגין חוב ארנונה לתובעת.

רקע ועובדות שאינן שנויות במחלוקת

2. הנתבעת 1 (להלן: "הנתבעת") החזיקה בכנס המצוי בתחום השיפוט של התובעת, ברחוב אחד העם 35 בתל אביב, בתקופה שבין 15.2.18 – 15.2.19.
3. הנתבעת היא עמותה שהתאגדה בישראל ועוסקת בקליטת עולים ושילובם בישראל. הנתבעים 2 ו-3 הם יו"ר ומנהלי הנתבעת 1.
4. הנתבעת לא שילמה לתובעת את תשלומי הארנונה והוצאות האכיפה שהוטלו עליה החל מיום 1.4.18.
5. ביום 5.7.18 הנתבעת השיגה על גודל הנכס והשגתה התקבלה ביום 25.7.18.
6. בנוסף הנתבעת עתרה בבקשות למחיקת חוב הארנונה, שבמהותן הן בקשות לפטור מתשלומי ארנונה ובקשותיה נדחו.
7. בעקבות הליכי גבייה מנהלית כנגד הנתבעת נגבה סך של 2,140 ₪ באמצעות עיקולי צד ג' ובנוסף הוצאו מיטלטלין מחזקתה של הנתבעת.
- מעבר לכך הנתבע 2 מסר ביום 10.2.19 שיק על סך 4,107 ₪ משוך מחשבון הבנק של בעלי הנכס.

טענות הצדדים

8. הצדדים אינם חלוקים לגבי עצם חבות הנתבעת בתשלומי הארנונה.
9. לטענת התובעת, יש לחייב את הנתבעת בתשלום וכן להשית את התשלום על הנתבעים באופן אישי, בהיותם המנהלים ובעלי תפקיד בנתבעת מכוח עילת הרמת המסך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-10-39166 עיריית תל-אביב נ' עולה ואח'

התובעת טענה כי אין זה מקרה חד פעמי, אלא התנהלות מכוונת ושיטתית של הנתבעים שהשתמטו מתשלום הארנונה תוך שהעדיפו לשלם לנושים וספקים שהיו מפסיקים השירותים לנתבעת ללא התשלום, וזאת חרף דחיית בקשת הפטור שהגישו. לדידה של התובעת מדובר בהתנהלות פסולה המצדיקה חיוב הנתבעים 2 ו-3 באופן אישי. התובעת אף ציינה כי זו אינה הפעם הראשונה שנקטה בהליך משפטי בעילה זהה כנגד הנתבע 2 בגין נכס אחר.

10. הנתבעים טענו כי במחצית השנה הראשונה התובעת ניסתה לגבות מהם ארנונה עבור שטח גדול מהנכס ששכרו ולאחר שהתגלתה אי ההתאמה, שינתה את גודל הנכס אך סירבה לעשות זאת רטרואקטיבית ולהפחית התשלום עבור השטח שאינו שייך לנתבעת. הנתבעים פנו לבעלת הנכס שהעבירה תשלום, אך זה התעכב עקב קשיים שהערימה התובעת. עוד טענו כי ביקשו לפנות לוועדת פשרות ולא קיבלו מענה. וכן כי הוצאו מיטלטלין ממושרדי הנתבעת שהיו אמורים לכסות חלק מהחוב. עיקול המיטלטלין לא אוזכר בתביעה, הנתבעים לא קיבלו רשימה מסודרת של המיטלטלין שעוקלו, האם נמכרו ואם כן באיזה סכום. על כן טענו הנתבעים כי יש לקזז את שווי המיטלטלין מהחוב הנתבע.

אשר לחיוב הנתבעים 2 ו-3 באופן אישי – טענו הנתבעים כי אין המדובר בהתנהלות שיטתית ומתוכננת, אלא שהנתבעת נקלעה לקשיים כלכליים לא מתוכננים, בין השאר בשל הצורך של הנתבעת 3 להתמודד עם ילד בעל צרכים מיוחדים ששהה באותה תקופה בבית חולים ומצבו התדרדר וביטול הבטחת תרומה שעליה התבססה תכנית העבודה של הנתבעת 1. בנוסף, טענו הנתבעים כי לנתבעת לא היו ספקים, נושים, זכאים או עובדים והתשלום היחידי ששולם מראש הוא דמי השכירות ומאחר שלא עמדה בתשלומם, לאחר חצי שנה משכה המשכירה פיקדון בנקאי שהנתבעת מסרה לה בהסכם השכירות. לפיכך טענו כי פעלו ברוח חלוצית והתנדבות ואין זה המקרה להטיל עליהם אחריות אישית.

דיון:

התביעה כנגד הנתבעת

11. אשר לחבות הנתבעת, דומה כי אין מחלוקת כי תשלומי הארנונה לא שולמו על ידה ועליה לשלם.

12. אמנם, אין חולק בין הצדדים כי בתחילה נדרשה הנתבעת לשלם בגין שטח גדול מכפי החזקתה בכנס. אולם אין גם חולק כי עניין זה הוסדר לאחר פניית הנתבעים אל התובעת, וכפועל יוצא מכך שולם הפער בגין חלק הנכס העודף בשיק שנמשך על ידי בעל הנכס.

נציגת התובעת העידה בעניין זה ובעדותה שללה כי הנתבעים נדרשו לשלם ריביות עבור שטח שלא שייך להם. נציגת התובעת הבהירה כי עושים את התחשיב רטרואקטיבי ועלה מעדותה כי התחשיב הוא מיום הבקשה משום שאי אפשר להוכיח שהנתבעת שלא החזיקה בשטח עובר לפנייתה (ראו בפרוטוקול עמ' 7 ש' 4-10).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 39166-10-19 עיריית תל-אביב נ' עולה ואח'

בנסיבות אלה, מרגע שנפתרה סוגיית דרישת התשלום ביתר בגין השטח העודף, בהליך המתאים בפני התובעת, אין מקומו של בית המשפט בהליך זה להידרש לשאלת השטח המחויב, ומכל מקום לא הוצג כל תחשיב המלמד כי החוב הנתבע כולל חיוב בגין ריביות על השטח העודף, ולא הובאו ראיות כלשהן המלמדות כי דרישת התשלום נכון להיום היא בגין שטח של נכס הגדול מכפי החזקת הנתבעת.

לפיכך, גם אם תהליך הבירור אצל התובע ארך כחצי שנה וגם אם אקבל את טענת הנתבעים כי לא ניתן היה במהלך תקופה זו לשלם את הסכום שאינו שנוי במחלוקת – הרי שמרגע שמחלוקת זו הוסדרה היה על הנתבעת לשלם את תשלומי הארנונה ואת חובה לתובעת.

13. אשר לטענה בדבר היעדר יכולתה של הנתבעת לעמוד בתשלומי הארנונה שבגינם נטען כי הנתבעים ביקשו לגשת לוועדת הפשרות –

שני הצדדים צירפו תכתובת ממנה עלה כי הנתבעים ביקשו פטור או מחיקת חובות ארנונה לשנים 2018 ו-2019 במספר פניות.

צורפה פנייה בדואר אלקטרוני אל הגב' מור משה, נציגת בכירה גבייה בתובעת, על מנת שתעביר בקשה אל וועדת הפשרות או וועדה אחרת המתעסקת במחיקת חובות לעמותות, תוך שצינו כי אינם מבקשים הנחה או פטור אלא מחיקת החובות.

כן צורף מכתב שכותרתו מחיקת חוב ארנונה 15.02.2018 – 15.02.2019 פירטו בין השאר כי הנתבעת אינה מקבלת תמיכה ופועלת על ידי מתנדבים, פורטו תחומי פעילותה ונטען כי הנתבעת "נחנקת" כלכלית ואינה יכולה לפעול.

לכתב התביעה צורף מכתבי תשובה של התובעת מיום 6.8.18, מיום 5.2.19 ומיום 24.3.19 במסגרתם הוסבר כי הפטור אינו ניתן אוטומטית לעמותות שפועלות למטרות ציבוריות ללא כוונת רווח, והובהר כי על הנתבעים להפנות לסעיף הפטור עליו הם מסתמכים ולצרף אישורים ואסמכתאות המעידים על זכאות לפטור הנטען.

14. יצאנו למדים כי אין חולק בין הצדדים שהנתבעים פנו אל התובעת בבקשה לפטור את הנתבעת מתשלומי הארנונה בהיותה עמותה. ואין גם חולק כי בסופו של יום רצונם של הנתבעים כי חוב הארנונה יימחק לא התממש והם אף לא הגיעו לוועדת פשרות לצורך הסדרת החוב.

בנסיבות אלה, הטענה בדבר היעדר יכולת כלכלית אינה עומדת כנגד תביעה זו והרצון להגיע לוועדת פשרות אינו יכול לקבל מענה במסגרת הליך זה.

התביעה כנגד הנתבעים 2 ו-3

15. התובעת מבקשת להשית את תשלום החוב על הנתבעים באופן אישי, בהיותם המנהלים ובעלי התפקיד בנתבעת מכוח עילת הרמת המסך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-10-39166 עיריית תל-אביב נ' עולה ואח'

16. אמנם חוק העמותות, התש"מ-1980 אינו מכיל סעיף שעניינו הרמת מסך, אולם דוקטרינת הרמת המסך אומצה והיא מיושמת בפסיקה גם לגבי עמותות (ראו: ע"ע (ארצי) 304/09 העמותה לקידום הספורט הנשי, הנוער והמגזר הערבי בהפועל תל-אביב נ' שיינפלד, (נבו 16.2.2012)).

עקרון הרמת מסך מעוגן בסעיף 6 לחוק החברות, התשנ"ט-1999 (להלן: "חוק החברות"). בהתאם להוראת סעיף 6 האמור, בית המשפט רשאי להרים את מסך ההתאגדות ולייחס חוב של חברה לבעל המניות בה, במקרים החריגים שבהם השימוש באישיות המשפטית הנפרדת נעשה באופן שיש בו כדי להונות או לקפח נושה של החברה או באופן הפוגע בתכלית החברה ותוך נטילת סיכון בלתי סביר באשר ליכולת החברה לפרוע חובותיה (ראו: ע"א 313/08 נשאיבי נ' רינאוי, פ"ד סד(1) 398 (2010); ע"א 10582/02 בן אבו נ' דלתות חמדיה בע"מ (פורסם בנבו, 16.10.2005)).

בפסיקה נקבע כי על מנת להרים הנטל הראייתי המוטל על התובע הרמת מסך, נדרשת ממנו כמות מעטה של ראיות. די לו אם יעורר חשד בהתנהלות החברה על מנת להעביר את הנטל אל הנתבע להביא ראיות ולהסביר את אופן ההתנהלות על מנת להסיר החשד ואם לא יניח את הדעת, תתקבל התביעה ויורם מסך ההתאגדות (ראו: תא (י-ם) 6116/01 בנק מרכנתיל דיסקונט בע"מ נ' פונדק אליעזר (נבו 29.12.2005) וההפניות שם; וראו גם: רע"א 2262/13 זוז תשתיות ופיתוח בע"מ נ' פיתוח וגיוון הצפון 2001 בע"מ (נבו 22.4.2013)).

17. בענייננו התובעת טענה כי הנתבעים השתמטו מתשלום הארנונה בצורה שיטתית תוך שהעדיפו לשלם לנושים וספקים אחרים אשר היו מפסיקים את השירותים לנתבעת ללא התשלום והמשיכו בדרכם גם לאחר שבקשת הפטור שלהם נדחתה, באופן המצדיק חיוב בעלי העניין בה באופן אישי. בנוסף טענה כי זהו אינו מקרה חד פעמי והפנתה להליך משפטי שננקט בעילה דומה כנגד הנתבע 2 בנוגע לנכס אחר, והוא לא התגונן וניתן נגדו פסק דין.

הראיה לדידה של התובעת כי אי תשלום הארנונה לא נבע ממצבה הכלכלי של התובעת היא העובדה כי הנתבעת לא שילמה את תשלומי הארנונה למן היום הראשון להחזקתה בנכס. לדידה של התובעת הנתבעים לא הוכיחו טענותיהם לגבי מצבה הכלכלי של הנתבעת. לפיכך ובשילוב העובדה שתשלומי הארנונה לא שולמו מהיום הראשון, המסקנה היא כי לא שילמו הארנונה ללא הצדקה עניינית ולכן התנהלות בחוסר תום לב.

18. הנתבעים טענו מנגד כי אין מדובר בהתנהלות מכוונת ושיטתית מצדם אלא הנתבעת נקלעה לקשיים כלכליים לא מתוכננים שלא בשליטתם. וזאת מאחר שהנתבעת 3 נאלצה להתמודד עם ילד בעל צרכים מיוחדים ששהה באותה תקופה בבית חולים ומצבו התדרדר וביטול הבטחת תרומה שעליה התבססה תכנית העבודה של הנתבעת. הנתבעים אף טענו כי לא היו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 39166-10-19 עיריית תל-אביב נ' עולה ואח'

לנתבעת ספקים, נושים או זכאים והתשלום היחיד ששולם מראש הוא דמי השכירות וגם זאת נעשה באמצעות חילוט הפיקדון שמסרו לבעלת הנכס לאחר שהנתבעת הפסיקה לשלם.

19. הנתבעים אישרו כי הארנונה לא שולמה למן היום הראשון להחזקת הנכס. הנתבעים אף אישרו כי שילמו את דמי השכירות בגין הנכס, עובדה אשר כשלעצמה מחזקת את גרסת התובעת לעניין העדפת הנושים. די באלה על מנת להעמיד התובעת בבחינת מי שהרימה הנטל המוטל עליה.

מנגד הנתבעים אשר טענו שאי תשלום הארנונה אינו בכוונת מכוון אלא בשל היעדר יכולת כלכלית לא הביאו ראיות מספקות להוכחת גרסתם ולסתירת גרסת התובעת.

אמנם אין חולק, כפי שפורט לעיל, שהתובעת חייבה את הנתבעת בגין שטח גדול מכפי החזקתה, אולם לא ניתן טעם מניח את הדעת מדוע לא שולמה הארנונה בגין החלק שאינו שנוי במחלוקת. הטענה כי הדבר לא התאפשר, לא הוכחה. חרף עדותה של הנתבעת 3 (בפרוטוקול עמ' 9 ש' 25-30) לא צורפה כל ראיה המעידה כי הנתבעת ביקשה לשלם את חלק הארנונה שאינו שנוי במחלוקת על ידה וסורבה על ידי התובעת.

בנוסף, מעבר לטענה כי מדובר בעמותה ללא מטרת רווח שהנתבעים עובדים בה כמתנדבים לא הובאה כל ראיה המעידה על מצבה הכלכלי של העמותה. לא צורפה חוות דעת חשבונאית, דו"ח של רואה חשבון, תדפיסי חשבון בנק, ראיות להוכחת ביטול התרומה הנטען וכד'.

בעניין זה הנתבע 2 טען בעדותו כי נמסרו לתובעת מסמכים וצורפו מיילים המתארים את המצב שלהם (בפרוטוקול עמ' 8 ש' 4-1). המדובר בתכתובת שצורפה לכתבי הטענות של הצדדים, אשר אוזכרה לעיל. תכתובת זו כשלעצמה אינה בעלת משקל מספק להוכחת מצבה הכלכלי של הנתבעת או היעדר היכולת לשלם.

הנתבע 2 ביקש ללמד על מצבה הכלכלי של הנתבעת גם מהעובדה כי הפיקדון שהנתבעת מסרה למשכירה חולטה (עמ' 8 ש' 10-11) וכן מהעובדה כי בעיקול שבוצע בבנק נתפסו 2,000 ₪ בלבד (עמ' 8 ש' 12-13). הטענות בדבר חילוט הפיקדון וגביית הכספים באמצעות עיקול חשבון הבנק, אין בהן די כדי להרים הנטל המוטל על הנתבעת להוכיח מצבה הכלכלי, שכן אין בהן כדי להוות ראיה לכך שלא היו כספים אחרים. בעניין זה העידה הנתבעת 3 כי היו הפקדות לחשבון (בפרוטוקול עמ' 9 ש' 17-18) אולם כאמור דף חשבון לא הוגש.

גם הטענה בדבר ביטול התרומה לא הוכחה בדרך כלשהי. לא הוגשה כל ראיה המעידה כי תרומה כזו הייתה צפויה או כי בוטלה.

אשר לטענה בדבר אילוץ הנתבעת 3 להתמודד עם ילד בעל צרכים מיוחדים, צורפו מסמכים רפואיים, אך עם כל הקושי שבדבר, אין בהם כדי ללמד על הקשר להתדרדרות מצבה הכלכלי של הנתבעת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 39166-10-19 עיריית תל-אביב נ' עולה ואח'

20. אשר להכחשת קיומם של נושים אחרים, ספקים או גורמים להם שילמו הנתבעים – הנתבעים אישרו כי שילמו את שכר הדירה. עובדה זו בפני עצמה מעידה כי בחרו להעדיף את התשלום לבעלת הנכס חרף המצב הכלכלי אליו לטענתם נקלעה הנתבעת בידיעה כי אם לא ישלמו יפוננו מהנכס בעוד שאם לא ישלמו ארנונה לא תוכל הנתבעת להפסיק את השירות שניתן לנתבעת.

בנוסף ניתן להניח כי מעבר לתשלומי הארנונה, היה על הנתבעת לשלם תשלומי חשמל, מים, דמי ניהול של הנכס וכד'.

הנתבע 2 טען בפני נציגת התובעת בחקירת הנגדית על ידו כי דמי השכירות כללו חשמל (בפרוטוקול עמ' 6 ש' 8). אמנם הדברים הוצגו כשאלה, אך ככל שאלה פניה הדברים לא הובאו לכך תימוכין. התובעת צירפה עותק חלקי של הסכם השכירות של הנתבעת עם המשכירה, ממנו עולה כי דמי השכירות כוללים את דמי הניהול אולם לא נכתב כי הם כוללים גם חשמל. הנתבעים מצדם לא הגישו עותק מלא של הסכם השכירות, כך שהדברים נותרים בגדר אמירה שלא הוכחה.

21. לאור כל האמור לעיל, נוכח התשתית העובדתית שהתבררה לפני ואמות המידה שהתוו בהוראת סעיף 6 לחוק החברות, אני סבורה כי במקרה זה יש לחייב את הנתבעים 2 ו- 3 בחוב הארנונה של הנתבעת.

שכן, מבחינת הראיות יצאנו למדים כי הנתבעים כן שילמו לנושים אחרים של הנתבעת כספים ללא הסבר מוצדק. עוד יצאנו למדים כי חרף ידיעתם כי על הנתבעת לשאת בתשלום הארנונה, לא שילמו הארנונה למן היום הראשון. מאחר שמדובר בכספי ציבור, הבחירה שלא לשלם עקב מחלוקת לגבי השטח, אינה מתקבלת על הדעת, וככל שלא התאפשר לנתבעים לשלם את הסכום שלא היה שנוי במחלוקת מבחינתם היה באפשרותם לשלם תחת מחאה ולדרוש השבת הכספים ביתר לאחר שיתקיים הבירור. יותר מכך משהסתיים הבירור והתקבלה טענתם היה עליהם לשלם וזאת לא נעשה.

יותר מכך, המשך התנהלות הנתבעים מלמדת כי לא המחלוקת בעניין שטח הנכס היא שמנעה התשלום אלא בחירתם להפנות המשאבים הכספיים לגורמים אחרים על פי בחירתם. ההסברים שנתנו הנתבעים לא הניחו את דעתי. בניגוד לטענתם בדבר מצבה הכלכלי של הנתבעת אשר לא הוכחה די הצורך, נוכחנו כי שולמו כספים כגון שכר הדירה לצורך המשך החזקה בנכס מתוך ידיעה שהדבר לא יתאפשר ללא התשלום. התנהלות זו מהווה העדפת נושים המקפחת את התובעת המחוייבת במתן השירות על אף אי התשלומים, ולדידי די בה כדי להצדיק הטלת חבות הנתבעת גם על הנתבעים 2 ו- 3 באופן אישי.

לכך מצטרפת גם העובדה כי אין זו הפעם הראשונה שבה הנתבע 2 נתבע בעילה דומה. הנתבע 2 נשאל בחקירתו הנגדית בעניין זה והשיב תשובות מתחמקות (בפרוטוקול עמ' 8 ש' 28-33). הטענה כי התובעת נקטה בהליך משפטי כנגד הנתבע 2 באותה עילה בגין נכס אחר, לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 39166-10-19 עיריית תל-אביב נ' עולה ואח'

נסתרה, ועולה ממנה כי אין המדובר בבחירה מודעת שלא לשלם הארנונה באופן המחזק את מסקנתי.

גובה החוב

22. תוך כדי בירור ההליך התגלה כי הוצאו מיטלטלין מחזקת הנתבעת, אשר לא בא זכרם בכתב התביעה, לא לגבי עצם הוצאתם ולא לגבי מה עלה בגורלם, האם נמכרו ומה שוויים.

התובעת לא הכחישה ביצוע הוצאת המיטלטלין וטענה כי בהיעדר אזכור לכך נראה כי המיטלטלין לא נמכרו או שערכם נמוך. לסיכומיה צירפה התובעת מסמך המפרט את המיטלטלין שנתפסו ונמכרו בסך של כ- 70 ₪.

הנתבעים טענו כי לא קיבלו רשימה מסודרת של המיטלטלין שעוקלו, האם נמכרו ואם כן באיזה סכום וכי המסמך שצורף לסיכומי התובעת "מהונדס" ולא צורפו מסמכים מקליטת המיטלטלין, כיצד היו מאוחסנים, מתי נמכרו ולמי.

23. התובעת אשר צירפה, כאמור, מסמך אותו הגדירה כרשומה מוסדית המלמד, כאמור, על מכירת המיטלטלין תמורת 70 ₪, לא טענה כי דיווחה לנתבעת אודות מכירת המיטלטלין. מהשוואת המסמך שהגישה התובעת עולה כי נמכרו 6 פריטים בעוד שעיון בטופס הוצאת המיטלטלין שצורף על ידי הנתבעים, שיש קושי רב לפענח הכתוב בו, נחזה כי הוצאו 8 פריטים. התובעת אשר ביקשה לראות במסמך שהגישה רשומה מוסדית, לא פירטה בו כיצד הוערך שווי המיטלטלין שנמכרו ולא צירפה כל ראיה המלמדת על מהלך המכירה ולמעשה מדובר בטבלה שלא ברור מי ערך אותה והיא חתומה על ידי מנהלת יחידת גבייה חברות בתובעת אשר לא ברור אם היא שאמונה ביצוע המכירה של המיטלטלין.

מנגד הנתבעים אשר העלו טרזניה בדבר דרך התנהלותה של התובעת לגבי מסירת המידע אודות מיטלטלין אלה, לא הציגו מצדם גרסה פוזיטיבית כלשהי לגבי המיטלטלין שהוצאו מחזקת הנתבעת ושוויים למעט טופס הוצאת המעוקלים שקיבלו בעת ביצוע הוצאת המיטלטלין. בהינתן כי מדובר במיטלטלין שהוצאו מחזקת הנתבעת, חזקה על הנתבעים כי ידעו אילו מיטלטלין הוצאו ומה היו שוויים. הנתבעים בחרו להסתפק בהעלאת הטענה כנגד התובעת אודות אופן התנהלותה, אולם גם לאחר שצירפה לסיכומיה את המסמך האמור, לא מצאו לפרט גרסה משלהם לגבי אילו מיטלטלין הוצאו מחזקת הנתבעת, לא צירפו חשבוניות או תיעוד אחר כלשהו המעיד על שוויים ואפילו לא ציינו סכום שלידם משקף את ערכם, חרף דרישתם המוצדקת לקזז את שווי המיטלטלין מהחוב לתובעת.

24. קיימים אינטרסים המצדיקים החמרה עם הרשות השלטונית בהפעלת כוחה כלפי האזרח למען חיזוק האמון ברשות המנהלית. אולם, לצד חובת ההגינות המוטלת על הרשות המנהלית כלפי האזרח מוטלת גם על האזרח חובת הגינות כלפי הרשות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-10-39166 עיריית תל-אביב נ' עולה ואח'

בענייננו מחד גיסא - ברי כי משהוצאו מיטלטלין מחזקת הנתבעת ונמכרו היה על התובעת לכלול פרט זה בתביעתה ולהפחית את תמורת המכר בניכוי ההוצאות מסכום התביעה. לא יכול להיות גם חולק כי היה על התובעת לדווח לנתבעת אודות מכירת המיטלטלין והסכום שנגבה בגינם. התובעת לא הביאה ראיה המלמדת כי עשתה כן. התובעת גם לא פירטה מה היו עלויות האחסנה והוצאות המכירה ככל שהיו כאלה.

מאידך גיסא - הנתבעים, אשר יש להם טענה מוצדקת כנגד התובעת לא הציגו כל גרסה הסותרת את גרסת התובעת לגבי שווי המיטלטלין. ולא שילמו הסכומים שאינם שניים במחלוקת.

בנסיבות אלה באיזון האינטרסים בין הרצון בהחמרה עם הרשות השלטונית וחיזוק אמון הציבור, לבין האינטרס הציבורי בתשלום מסים וגביית כספי ציבור, ומאחר שאף אחד מהצדדים לא הוכיח שווי המיטלטלין, והמסמך עליו סומכת התובעת אינו משכנע בשלב זה להוכחת תמורת המכר - אני סבורה כי האיזון הנכון הוא קביעת סכום על דרך האומדנה אשר יופחת מסכום התביעה ויהיה בו כדי לקחת בחשבון את העוול שנגרם לנתבעת מאי גילוי המידע אודות מכירת המיטלטלין.

לפיכך אני אומדת את ערך המיטלטלין על סך של 2,500 ₪ אשר יופחתו מסכום התביעה.

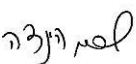
סיכום:

25. לאחר שבחנתי טענות הצדדים וראיותיהם הגעתי לכלל מסקנה כי על התביעה להתקבל כנגד כלל הנתבעים בהפחתת סך של 2,500 ₪ בגין המיטלטלין שהוצאו מחזקת הנתבעת ונמכרו על ידי התובע, אני מקבלת את התביעה ומורה כדלקמן:

הנתבעים ישלמו לתובעת, ביחד ולחוד, סך של 36,995.46 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום 5.9.19 ועד למועד התשלום בפועל, ובצירוף אגרת בית משפט בסך 988 ₪ ושכר טרחת עורך דין בסך 6,000 ₪.

המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ג' אב תשפ"ב, 31 יולי 2022, בהעדר הצדדים.

שרון הינדה, שופטת